

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem
ve věci

žalobce: Q. D. V., narozený „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 6. 2018, č. j. KRPU-125275-7/ČJ-2018-040022-ZZ,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, se **přiznává** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, jež mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 20. 6. 2018, č. j. KRPU-125275-7/ČJ-2018-040022-ZZ, jímž byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena na třicet dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal dne 18. 6. 2018 v 8:40 hodin.
2. V žalobě doplněné prostřednictvím ustanoveného právního zástupce žalobce namítal, že se žalovaná nesprávně a nedostatečně vypořádala se zásahem napadeného rozhodnutí do soukromého života žalobce, který v řízení uvedl, že má na území České republiky manželku a dceru, přičemž jeho rodina je zde plně integrována a odcestování do Vietnamu by pro jeho ženu znamenalo nemožnost pokračování v ekonomickém životě. S ohledem na tyto skutečnosti bylo podle žalobce povinností žalované zkoumat eventuelní zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Žalobce poukázal na to, že zajištění cizinců podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je přípustné pouze v případě, že neexistují aktuální překážky vyhoštění. Povinností žalované je proto zabývat se přiměřeným a přezkoumatelným způsobem eventuelním zásahem do soukromého života žalobce, jímž by byla právě realizace jeho správního vyhoštění. Žalovaná se tedy podle žalobce měla vypořádat s tím, zda je pobyt žalobcovy manželky a dcery natolik závažným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, že nelze uvažovat o realizaci rozhodnutí o vyhoštění, nebo nikoli. Bližšími okolnostmi pobytu žalobcovy manželky a dcery se však žalovaná nezabývala, čímž porušila svou povinnost vyplývající z § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jelikož v napadeném rozhodnutí chybí úvahy žalované v tomto směru, případně tvrzení žalované o nevěrohodnosti žalobce, trpí podle žalobce rozhodnutí zásadní vadou nepřezkoumatelnosti, pro kterou nemůže obstát. Na podporu svých tvrzení žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2015, č. j. 1 Azs 20/2015-45. Závěrem žalobce poukázal na skutečnost, že od vydání rozhodnutí o správním vyhoštění již uplynuly více než tři roky, a není tak možné se spolehnout na posouzení, které bylo pro účely předmětného rozhodnutí o správním vyhoštění provedeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla zastavení řízení podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, případně zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. K věci uvedla, že žalobce má již vydáno pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie s dobou zákazu vstupu a pobytu od 25. 12. 2015. Po celou tuto dobu žalobce neučinil žádné kroky či přípravy k vycestování z České republiky, potažmo z členských států Evropské unie. Pokud žalobce tvrdí, že nevěděl o právní moci či vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, jde to k jeho tíži, neboť jeho právnímu zástupci bylo předmětné rozhodnutí prokazatelně doručeno. Nelze ani akceptovat sdělení žalobce, že se domníval, že po dobu vedeného trestního řízení je oprávněn k pobytu na území České republiky. Žalovaná podotkla, že argumentace obsažená v žalobě je v rozporu s předchozím vyjádřením žalobce, že po skončení trestního řízení by z České republiky vycestoval. Dále uvedla, že posouzení dopadů do soukromého a rodinného života žalobce bylo provedeno v rozhodnutí o správním vyhoštění, kde správní orgán dospěl k jednoznačnému závěru, že správním vyhoštěním žalobce nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. K tomu žalovaná dodala, že vztah žalobce s jeho nynější manželkou započal v době jeho neoprávněného pobytu, stejně tak realizace sňatku a narození syna spadá do doby jeho neoprávněného pobytu. V této době byl již žalobce opakovaně stíhán za trestnou činnost související s drogovou problematikou a hrozilo mu opakované správní vyhoštění z území členských států. Žalovaná shrnula pobytovou historii žalobce na území České republiky a konstatovala, že žalobce opakovaně porušuje právní předpisy nejen pobytového charakteru, když se opakovaně dopouští jednání v souvislosti s trestnou činností. Uzavřela, že napadeným rozhodnutím pouze zajišťovala podmínky pro realizaci pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění, které žalobce nerespektoval a vědomě mařil.
4. Před věcným posouzením žalobních námitek se soud musel zabývat návrhem žalované, aby řízení zastavil podle § 172 odst. 6 věty první zákona o pobytu cizinců, ve které je stanoveno, že *„[v] případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví.“* Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě poukázala na to, že zajištění žalobce na základě napadeného rozhodnutí bylo ukončeno dne 28. 6. 2018, kdy byl zajištěn rozhodnutím Ministerstva vnitra podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Soud konstatuje, že žalobce zůstal omezen na osobní svobodě, a proto nedošlo k naplnění podmínek, které by umožňovaly aplikaci § 172 odst. 6 věty první zákona o pobytu cizinců. Proto soud řízení nezastavil a přistoupil k vypořádání žalobních námitek žalobce v rámci rozhodnutí o věci samé.
5. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhл nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
6. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé

a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

7. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 18. 6. 2018 v 8:30 hodin kontrolován hlídkou Policie České republiky na adrese Žerotínova 268/25 v Děčíně. Následnou lustrací v Schengenském informačním systému bylo zjištěno, že žalobce je evidován jako nežádoucí osoba se zákazem pobytu od 19. 11. 2015 do 20. 11. 2018. Na základě těchto skutečností byl žalobce v 8:40 hodin zadržen podle § 76 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů, pro podezření ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů.
8. Dne 20. 6. 2018 v 10:45 hodin byl se žalobcem sepsán úřední záznam o podání vysvětlení. Žalobce uvedl, že věděl o správním vyhoštění, ale o jeho účinnosti již nebyl svým právním zástupcem informován. Jelikož ho čekalo jednání před soudem, domníval se, že pobývá na území České republiky oprávněně, a po skončení trestního řízení měl v úmyslu vycestovat. Dále žalobce uvedl, že na území České republiky má manželku a syna, se kterými žije ve společné domácnosti. Konstatoval, že ve Vietnamu nemá žádné zázemí a že má obavy z věřitelů jeho rodičů, kteří by po jeho návratu mohli vyžadovat peníze od něj. Správní vyhoštění by znamenalo, že by jeho manželka musela uzavřít obchod, aby za ním mohla vycestovat.
9. Následně žalovaná vydala žalobou napadené rozhodnutí o zajištění žalobce, které nabylo právní moci dne 20. 6. 2018.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Nejprve se soud zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaná nezabývala přiměřeným a přezkoumatelným způsobem eventuálním zásahem do soukromého života žalobce, a nezkoumala tak aktuální překážky vyhoštění. Žalobce konkrétně namítal, že se žalovaná nevypořádala s tím, zda tuto překážku nepředstavuje pobyt žalobcovy manželky a dcery na území České republiky. Tuto námitku shledal soud nedůvodnou.
12. K povinnosti správních orgánů při rozhodování o zajištění zkoumat, zda je správní vyhoštění realizovatelné, existuje poměrně rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61, publ. pod č. 1850/2009 Sb.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

NSS, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „[n]ezbytným předpokladem pro rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky je úvaha správního orgánu o tom, zda je vůbec možné rozhodnout o správním vyhoštění cizince a toto rozhodnutí vykonat.“ Následně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, upřesnil, že „[s]právní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“

13. Z citované judikatury tedy jednoznačně vyplývá povinnost žalované zkoumat, zda je správní vyhoštění žalobce alespoň potenciálně možné, přičemž se musí zabývat překážkami, které jí byly v době rozhodování známy nebo které vyšly v řízení najevo. Dále je třeba si uvědomit, že rozhodnutí o zajištění je vydáváno jako první úkon v řízení a ve velice krátkých lhůtách. Tyto skutečnosti pak ovlivňují i možnosti žalované při zkoumání reálnosti vyhoštění cizince, které je z podstaty věci toliko předběžné. Žalovaná proto logicky vychází jednak z vlastních poznatků o zemi, do které má být cizinec vyhoštěn, a jednak ze skutečností, které sám cizinec ve vztahu k dané zemi a případným důvodům bránícím vycestování uvede.
14. Požadavky na obsah odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění jsou tedy jasné dány. Soud však zdůrazňuje, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění, případně zda má být již uložené správní vyhoštění provedeno, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci správního vyhoštění z území České republiky. Při hodnocení odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je nutno vzít v úvahu již shora zmíněnou předběžnost rozhodnutí o zajištění, která je zdůrazněna i tím, že toto rozhodnutí je prvním úkonem v řízení (srov. § 124 odst. 2 větu první zákona o pobytu cizinců), a správní orgán tak vychází z dosud nekompletních spisových materiálů, které však v daném případě dostatečně odůvodňují rozhodnutí o zajištění.
15. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí (na straně 6) uvedla, že na základě výpovědi žalobce, z níž bylo zjištěno, že má na území České republiky manželku, její dceru a svého syna, posuzovala zásah do soukromého a rodinného života. Při rozhodování žalovaná též zohlednila délku neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky a skutečnost, že zde nemá žádný majetek, společenské a kulturní vazby a že se během svého Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytu na území České republiky nemohl integrovat tak, že by se nemohl vrátit do Vietnamu. Na základě uvedených skutečností pak žalovaná dospěla k závěru, že zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění není rozporu s mezinárodními závazky České republiky, a zejména pak s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Dodala, že rozhodnutí o zajištění za účelem vyhoštění jistě představuje zásah do žalobcova života, ale stav, ve kterém se žalobce ocitl, si přivodil pouze svým vlastním jednáním, a v důsledku toho musel předvídat pro něj jistě nepříjemné následky.

16. S ohledem na tyto skutečnosti má soud za to, že žalovaná dostala svým povinností vyplývajícím z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu, když se přiměřeně vypořádala se žalobcovými tvrzeními a učinila tomu odpovídající závěr o realizovatelnosti správního vyhoštění, které je účelem nyní přezkoumávaného zajištění žalobce. Napadené rozhodnutí proto v tomto ohledu nelze považovat za nepřezkoumatelné. Žalobce spíše než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí s jeho závěry, což však již není otázkou přezkoumatelnosti, nýbrž zákonnosti rozhodnutí, která bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku.
17. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.“
18. V projednávané věci nevznikly žádné pochybnosti o tom, že žalobce je starší patnácti let, byl mu uložen zákaz vstupu na území členských států Evropské unie platný od 19. 11. 2015 do 20. 11. 2018 a je evidován v Schengenském informačním systému jako nežádoucí osoba. Za situace, kdy žalobce nenamítal, že by postačovalo uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování, upravených v § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, a kdy žalovaná ve svém rozhodnutí zdůvodnila, proč uložení těchto opatření nepostačuje, soud shledal, že podmínky pro zajištění žalobce uvedené v § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců byly naplněny.
19. K námitkám nesprávného vyhodnocení existence vážné újmy hrozící žalobci soud předně připomíná, že v řízení o zajištění cizince se posuzuje výhradně potenciální možnost realizace správního vyhoštění, jedná se tedy o hodnocení toliko předběžné. Po žalované nelze požadovat, aby detailně prověřovala každé jednotlivé tvrzení cizince, který má být zajištěn, nýbrž aby s přihlédnutím k těmto tvrzením předběžně posoudila, zda je budoucí vyhoštění potenciálně možné. V tomto směru žalovaná zcela oprávněně vycházela toliko z informací, které jí poskytl sám žalobce. S ohledem na již zmíněná specifika řízení o zajištění považuje soud za správné a dostačující ty závěry, které žalovaná na základě uvedených zjištění učinila.
20. Soud konstatuje, že žalobce na otázku, zda by případné ukončení pobytu na území České republiky pro něj s ohledem na rodinné vazby znamenalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života uvedl, že má zde manželku a dítě, s nimiž společně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

s manželčinou dcerou z prvního vztahu žijí ve společné domácnosti. Na přímou otázku ohledně dopadů případného správního vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života pak uvedl pouze to, že žádné zázemí ve Vietnamu nemá a že by jeho manželka musela zavřít obchod, aby za ním mohla vycestovat. Na otázku ohledně ekonomických, společenských a kulturních vazeb v České republice žalobce odpověděl, že žádné nemá, jen tu žije manželka s dítětem. Pokud byl žalobce dotázán na důvod či překážku, která by mu bránila v návratu do domovského státu, uvedl, že má strach z věřitelů svých rodičů, kteří by mohli chtít peníze po něm.

21. Podle názoru soudu není pochyb o tom, že pokud by se žalobce v případě svého návratu do Vietnamu obával narušení rodinných vazeb se svou manželkou a dětmi žijícími v České republice, jistě by se k tomu blíže vyjádřil již v rámci podání vysvětlení a neomezil se jen na strohé konstatování, že se zde tyto osoby nacházejí. Žalobce však žádné námitky ohledně možného zásahu do jeho soukromého a rodinného života nevznášel, naopak se vyjádřil v tom smyslu, že vycestování jeho manželky je v zásadě možné, když jedinou obtíž spatřoval v tom, že by musela zavřít obchod. Žalobce navíc v rámci podání vysvětlení výslovně uvedl, že po skončení trestního řízení by chtěl vycestovat. Toto jeho tvrzení podle názoru soudu do značné míry relativizuje jeho později uplatněné žalobní námitky týkající se zásahu do soukromého a rodinného života. Pokud totiž žalobce plánoval dobrovolně vycestovat, považuje soud předmětné žalobní námitky za účelové.
22. Lze tedy shrnout, že z žalobcových vyjádření nevyplývá, že by měl obavy o celistvost své rodiny, která by zajištěním žalobce a případnou realizací správního vyhoštění mohla být narušena. Za této situace i s přihlédnutím k žalobcovu tvrzení, že chtěl po skončení trestního řízení vycestovat, žalované podle názoru soudu nevznikla povinnost se otázkou zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života podrobněji zabývat v rámci hodnocení reálnosti správního vyhoštění. Soud tudíž považuje za dostačující, že žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že se žalobce zmínil o své rodině na území České republiky a že se z tohoto důvodu zásahem do soukromého a rodinného života žalobce zabývala, když posoudila informace, které získala od žalobce z jeho výpovědi.
23. K námitce žalobce, že se žalovaná nezabývala přiměřeným a přezkoumatelným způsobem eventuálním zásahem do soukromého života žalobce a že se nevypořádala s tím, zda je pobyt žalobcovy manželky a dcery na území České republiky natolik závažným zásahem, že nelze uvažovat o realizaci vyhoštění, soud zdůrazňuje, že žalovaná přítomnost žalobcovy manželky a jejich dětí na území České republiky vzala při rozhodování v úvahu. K tomu je třeba dodat, že žalobce zůstal jen u zcela obecného tvrzení, které žalovaná s ohledem na předmět daného řízení a krátkou lhůtu pro vydání rozhodnutí nebyla povinna blíže prověřovat, zvláště když odpovědi žalobce nenaznačovaly námitku nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, neboť sám podle svého tvrzení plánoval vycestovat z území České republiky. Bylo výhradně na žalobci, aby žalované vylicil všechny důvody, pro které považuje své zajištění za nezákonné, a proto nyní nemůže žalované opodstatněně vytýkat, že některé aspekty jeho soukromého a rodinného života podrobněji nezkontrolovala, když se k nim sám při své výpovědi blíže nevyjádřil. Z pohledu soudu je zjevné, že žalobcem poskytnuté informace byly v daném řízení (s ohledem na předběžnost zkoumání reálnosti vyhoštění žalobce) naprosto dostatečné pro závěry, které žalovaná učinila a které jsou zcela adekvátní. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

24. Odkazuje-li žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2015, č. j. 1 Azs 20/2015-45, dostupný na www.nssoud.cz, zdejší soud podotýká, že závěry v tomto rozsudku uvedené nevznívají v žalobcův prospěch. Nejvyšší právní soud v předmětném rozsudku vyslovil, že otázku zásahu do soukromého a rodinného života je podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva v tzv. cizineckých věcech „*nutné posoudit z hlediska několika faktorů, mezi které patří: rozsah, v jakém by byl rodinný život narušen; rozsah vazeb na smluvní stát; zda existují nepřekonatelné překážky k rodinnému životu v zemi původu; imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti) a důvody veřejného pořádku (srov. rozsudek ze dne 31. 1. 2006 ve věci Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39). Dalším důležitým a ve většině věcí zcela zásadním faktorem je, zda rodinný život byl založen v době, kdy dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život v dané zemi je od počátku nejistý. V takovém případě bude zásah do soukromého a rodinného života cizince nesouladný s čl. 8 pouze výjimečně (viz rozsudek ze dne 28. 6. 2011 ve věci Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Stížnosti osob, které si založily rodinu až poté, co byl jejich pobyt z určitého důvodu nelegální, jsou tak běžně Evropským soudem pro lidská práva odmítány jako zjevně neopodstatněné, a to i samosoudcem (viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 958). Jak zcela správně uvedl krajský soud, stěžovatel musel předpokládat, že dříve nebo později bude muset vycestovat, protože budoval svůj rodinný život v době, kdy si byl vědom svého nelegálního pobytu.*“
25. Žalobce by si měl uvědomit, že on sám začal svůj soukromý a rodinný život, jehož ochrany se nyní dovolává, budovat v době, kdy pobýval na území České republiky nelegálně. Jak vyplývá z odůvodnění pravomocného rozhodnutí žalované ze dne 8. 6. 2015, č. j. KRPU-145150-47/ČJ-2014-040022-SV, které je součástí správního spisu, poslední vízum, jímž žalobce disponoval, byl výjezdní příkaz s platností od 6. 9. 2011 do 20. 9. 2011, dne 7. 9. 2011 nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 1. 9. 2011, vykonatelné v době od 23. 9. 2011 do 23. 9. 2013, a žalobce začal se svou partnerkou na území České republiky žít v červenci nebo v srpnu 2012, tedy v době vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud proto konstatuje, že žalobce musel vědět, že jeho rodinný život v České republice je od počátku nejistý, když zde pobýval nelegálně (čehož si byl vědom) a opakovaně se zde dopouštěl závažné trestné činnosti (nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy), za což byl i pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. To znamená, že žalobce musel předpokládat, že dříve nebo později bude muset vycestovat, protože svůj rodinný život budoval v době, kdy si byl vědom svého nelegálního pobytu. S ohledem na tuto skutečnost se žalobce podle názoru soudu nemůže úspěšně dovolávat ochrany svého soukromého a rodinného života, natožpak v rámci řízení o zajištění ve vztahu k toliko předběžnému posouzení realizovatelnosti správního vyhoštění.
26. K námitce žalobce, že od vydání rozhodnutí o správním vyhoštění již uplynuly více než tři roky, a není tak možné se spolehnout na posouzení, které bylo pro účely předmětného rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

o správním vyhoštění provedeno, soud zdůrazňuje, že výše popsané závěry jsou stále platné. Posouzení možného zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života bylo v rozhodnutí

o správním vyhoštění založeno na tom, že žalobcův rodinný život na území České republiky byl od počátku nejistý v důsledku jeho nelegálního pobytu. Na tento závěr přitom plynutí času nemá žádný vliv. Předmětná námitka proto není důvodná.

27. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné, tudíž přezkoumatelné, i zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
29. Právnímu zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, který byl žalobci ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 19. 7. 2018, č. j. 41 A 9/2018-17, přiznal soud podle § 35 odst. 9 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobce a náhradu hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT, doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT]; z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jakém

rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 31. července 2018

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)